

deren, die vroegen om brood. Een jongetje, haveloos, met om zijn hals een oude, verschoten bouffante, waarvan de slippen lang neerhingen over zijn mager lichaampje, en tot bij zijn oogen een grijzig-vale pet, met breede klep, waarin als weggezakt zijn beenig, geel-bleek hoofdje, en naast hem een meisje, kleiner en gezonder, met wangen frisch-rood van kou, en proper-arm in 't niet-gescheurde manteltje, waarin geheel weggedoken de armpjes in wijde zakken. 't Jongetje stak een paars-blauw handje uit en begon te murmelen eentonig zijn smeeklesje: vader geen werk, moeder ziek, zes broertjes en zusjes thuis, met gedurig wat luider: asjeblijf, een stukje brood, juffrouw. . . . Zij ging weer naar boven, kwam spoedig terug met boterhammen en centen, die wondergauw verdwenen waren onder hun kleertjes. — Dank je wel, juffrouw, zeiden ze beiden, en hij kloste 't stoepje af met hol klomp-getrappel en trippelend met kleine pasjes kwam 't meisje achter hem.

Ze bleef eenige oogenblikken staan voor de half-open deur. De koude lucht sloeg tegen haar verhit gelaat, wegkoelend de gloeiing van de brandend warme wangen. Buiten was alles van een etherische fijnheid: 't ragteere netwerk van de takjes, die waren als gesneden met een scherp-vlijmend mes, 't ijle hemelblauw, waarin twinkelden als zilveren speldeknoopen de sterren, de zuiveronde, witte maan, de preciese omlijnningen van daken en schoorsteenen, 't lantaarnvlammetje, nauwelijks bewogen in zijn glazen kastje. Aan den overkant zag ze een jongen, die steenen wierp op 't ijs in de smalle gracht. Even was er hol-klinkend gedaver en sleepend sliergeluid, dan werd alles weer stil. Geen gerucht was om haar.

De lucht, te kil, deed haar rillen en ze sloot zacht de deur. Die koude had haar goed gedaan. Ze voelde zich opgewekter en kalmer dan zooeven. 't Was over achten, Willem zou wel gauw thuishkomen van 't kantoor. Zoo zat ze denkend en bladerend in de tijdschriften te wachten op de thuishkomst van Willem. . . . Ze hoorde den sleutel knerssen in 't slot, 't knippend omschuiven, het opengaan der deur, en de stem van Willem, die zei:

— Hang je jas hier even op als je wil. Ga maar vast naar boven. Marie is er. Ik zal even mijn sigaren krijgen.

Marie luisterde verwonderd. Wie was bij Willem? Ze schrok op, ging weer zitten, kijkend op een illustratie, om zich een houding te geven. De trap kraakte onder voetstappen, toen werd er zacht geklopt op de half-open deur.

— Binnen, riep Marie.

Ze rees op, en vóór haar was Henri Heerlen.

Dag. . . Marie, hoe maak je 't? Elkaar in 'n heelen tijd niet gezien, hé! Willem wou hebben, dat ik even met hem meeinging. . . .

Hij sprak vlug, gejaagd, een zenuwachtig trillen in zijn stem.

Marie glimlachte, zijn hand drukkend, stamelend, dat 't haar genoeg deed, hem weer eens te zien. . . .

Willem kwam nu binnen, een kistje sigaren onder den arm, dat hij neerzette op tafel. Hij vertelde, dat hij, naar 't kantoor gaande, Henri had zien zitten in de leege ruimte van 't op dat uur verlaten café, hem meegenomen had naar 't kantoor, en hem overgehaald een lateren trein te nemen.

Toen ze zaten bij de tafel, was er eenige oogenblikken stilte. . . . Marie vroeg hem naar zijn moeder, naar zijn vrouw. . . .

— Goed, goed, dank je, haastte hij zich, moe houdt zich flink voor haar leeftijd, 't is erg stil voor haar tegenwoordig. Zoo gaat 't, als de kinderen groot worden.

Willem begon te vertellen van kleine Louis, grappige verhalen over zijn leuk-worden, gedurig met een: Is 't niet, Marie? tot zijn vrouw.

Marie durfde nu opzien naar Henri. Ze vond hem ouder geworden, de trekken verscherpt, de neus nog grooter lijkend boven 't smallere ondergedeelte van zijn gezicht, nog altijd zonder snor, 't hooge voorhoofd, waarboven de zwarte haarbos, al doorrimpeld. . . . Verbeelde ze zich, dat zijn houding wat moe-gebogen was, zijn stem wat harder van klank?

Hij sprak over zijn ontvangersbetrekking, 't leven op 't dorpje. En even kwam er een lach op zijn lippen, toen hij vertelde van de ruzie tusschen den orthodoxen dominé en den